

Sygn. akt III AUa 1415/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Hejwowska
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Protokolant: st. prot. sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2017 r. w Lublinie

sprawy A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek apelacji A. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 21 listopada 2016 r. sygn. akt VI U 1183/15

oddala apelację.

Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Barbara Hejwowska Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska

III AUa 1415/16

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z dnia 5 sierpnia 2015 roku odmówił A. P. prawa do renty tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, ponieważ komisja lekarska nie stwierdziła u niej niezdolności do pracy mającej związek z następstwem wypadku.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Radomiu wniosła A. P. domagając się zmiany decyzji i przyznania prawa do renty.

Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 21 listopada 2016 roku oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy ustalił, że A. P., urodzona (...), w dniu 27 sierpnia 2013 roku wystąpiła z wnioskiem o przyznanie prawa do renty w związku z

wypadkiem przy pracy. Decyzją z dnia 24 października 2013 roku organ rentowy odmówił jej prawa do dochodzonego świadczenia, ponieważ nie stwierdzono u niej niezdolności do pracy mającej związek z wypadkiem. Decyzja ta nie została przez nią zaskarżona.

W dniu 14 maja 2015 roku A. P. złożyła kolejny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Lekarz orzecznik ZUS rozpoznał u niej: przewlekły zespół bólowy kręgosłupa (...) z okresowym zespołem korzeniowym, wielopoziomową dyskopatię lędźwiową, stan po leczeniu operacyjnym (...)ze stabilizacją przeznasadową w dniu 21 lutego 2012 roku, przebyty uraz kręgosłupa lędźwiowego w dniu 1 grudnia 2011 roku oraz dyskopatię szyjną z rwą barkową prawostronną i stwierdził, że wnioskodawczyni jest częściowo okresowo niezdolna do pracy od dnia 14 kwietnia 2015 roku do dnia 30 czerwca 2017 roku, jednak niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. W związku ze zgłoszonym przez wnioskodawczynię sprzeciwem, komisja lekarska ponownie orzekając w sprawie jej wniosku, uznała, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. W konsekwencji organ rentowy wydał decyzję zaskarżoną decyzję odmawiającą przyznania prawa do renty.

Sąd Okręgowy orzekł, że w myśl przepisu art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Zgodnie z treścią ust. 2 w/w artykułu, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Zgodnie z przepisem art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 2009.167.1322 j.t.) z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. Na zasadzie przepisu art. 16 w/w ustawy stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustala lekarz orzecznik lub komisja lekarska. W przypadku ustalania prawa do świadczeń, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 i 5-8, lekarz orzecznik lub komisja lekarska ustala również niezdolność do pracy oraz jej związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, a także związek śmierci ubezpieczonego lub rencisty z takim wypadkiem lub chorobą. Przy ustalaniu stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS dotyczące trybu orzekania o niezdolności do pracy.

Badając prawidłowość decyzji z uwagi na zgłaszane przez wnioskodawczynię schorzenia, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych specjalistów chirurga-ortopedy i neurologa na okoliczność ustalenia, czy wnioskodawczyni jest niezdolna do pracy, kiedy powstała ta niezdolność oraz czy nastąpiła istotna poprawa lub pogorszenie stanu zdrowia odwołującej, a także czy niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy.

W łącznej opinii biegli specjaliści chirurg-ortopeda – R. K. i neurolog – I. F. po rozpoznaniu u wnioskodawczyni stanu po operacyjnym leczeniu(...)ze stabilizacją przeznasadową w dniu 21 lutego 2012 roku bez zespołu korzeniowego i dysfunkcji czynnościowej oraz dyskopatię szyjną(...)bez zespołu korzeniowego i dysfunkcji czynnościowej, wskazali, że w wyniku leczenia operacyjnego i rehabilitacji nastąpiła istotna poprawa sprawności kręgosłupa, polegająca na niewystępowaniu neurologicznych deficytów ani ograniczeniu ruchomości kręgosłupa lędźwiowego. Nie stwierdzili niestabilności międzytrzonowej, istotnych patologii kostno – stawowych, ani neurologicznych deficytów kończyn dolnych które mogłyby powodować niezdolność do pracy. Nie stwierdzili również zaników mięśniowych w kończynach górnych i dolnych. Podnieśli, iż wyniki MR kręgosłupa szyjnego z dnia 17 kwietnia 2015 roku oraz MR kręgosłupa lędźwiowego z dnia 16 kwietnia 2015 roku nie wykazują zmian patologicznych ani ucisków na korzenie nerwowe, a jedynie przewlekłe zmiany dyskopatyczne – zwyrodnieniowe, bez cech obłuzowania stabilizacji przeznasadowej. Mając na uwadze powyższe biegli podnieśli, że zgadzają się z opinią Komisji lekarskiej nie uznającej niezdolności wnioskodawczyni do pracy.

Do tej opinii pismem zastrzeżenia wniósł pełnomocnik wnioskodawczyni, wnosząc o uzupełnienie przez biegłych opinii poprzez zajęcie stanowiska co do podnoszonych zarzutów. Ponadto do pisma załączył szereg nowych dokumentów mających potwierdzić zły stan zdrowia wnioskodawczyni.

W uzupełniającej opinii biegli po przeanalizowaniu dodatkowej dokumentacji medycznej wskazali, że nie ma ona wpływu na wydaną w dniu 09 listopada 2015 roku opinię. Podnieśli, także że w przypadku nasilenia dolegliwości A. P. winna przyjmować leki przeciwbólowe, mieć prowadzoną rehabilitację, a w przypadku ich nieustąpienia przebywać na zwolnieniu lekarskim.

Na rozprawie pełnomocnik wnioskodawczyni zgłosił ponownie zarzuty do opinii biegłych, jak również wniósł zarzuty do opinii uzupełniającej. Mając na uwadze złożone zarzuty Sąd Okręgowy w Radomiu dopuścił dowód z opinii innych biegłych specjalistów ortopedy i neurologa na okoliczność ustalenia czy A. P. jest niezdolna do pracy.

W opinii z dnia 19 lipca 2016 roku biegły lekarz ortopeda – P. Ż. po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy, a także dokumentacji przedstawionej przez wnioskodawczynię i osobistym badaniu rozpoznał u wnioskodawczyni zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa oraz stan po leczeniu operacyjnym (...). Mając na uwadze powyższe rozpoznanie biegły wskazał,

iż stwierdzone u A. P. schorzenia w obecnym stopniu ich zaawansowania nie powodują istotnego upośledzenia sprawności ogólnej badanej. Podstawowym jej problemem zdrowotnym w chwili wydawania opinii było przebyte leczenie operacyjne z powodu I stopnia (...) na poziomie (...)kręgosłupa oraz zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa. Schorzenia te opisywane były u badanej już w 2008 roku,

jednak w ocenie biegłego nie stwierdza się cech destabilizacji odcinka (...)kręgosłupa, napięcie mięśni przykręgosłupowych jest symetryczne i prawidłowe, obrysy stawów obwodowych są prawidłowe, nie stwierdza się w ich obrębie cech zapalnych, przykurczów ani upośledzenia ich ruchomości, w zakresie kończyn górnych i dolnych nie stwierdza się obrzęków i zaników mięśniowych. W konkluzji biegły podniósł, iż tak zdiagnozowany stan zdrowia w chwili obecnej nie powoduje niezdolności do pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami, jak też pracy dotychczas wykonywanej.

Z kolei biegły neurolog – H. P. w swojej wskazała, że na podstawie wyników badań i analizy lekarskiej rozpoznała u A. P. zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego z wypukliną krążka (...) i przepukliną (...) oraz wypukliną krążka (...) i przepukliną (...), stan po stabilizacji (...) na poziomie (...)w lutym 2012 roku, przewlekłą nieomogą bólową kręgosłupa z okresowo zaostrzającymi się objawami korzeniowymi oraz stan

po urazie kręgosłupa lędźwiowego. W związku z czym biegła stwierdziła, iż A. P. nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem z dnia 1 grudnia 2011 roku, bowiem zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego i (...)zdiagnozowane zostały u niej już w dniu 29 lipca 2008 roku, a z tego powodu leczona była przed wypadkiem. U wnioskodawczyni, w ocenie biegłej, nie nastąpiło także istotne pogorszenie stanu zdrowia, tak w badaniach obrazowych, jak i w badaniu przedmiotowym pomimo zgłaszanych subiektywnych dolegliwości. W konkluzji biegła podała, iż wnioskodawczyni pozostaje zdolna do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami, jak i na dotychczas zajmowanym stanowisku, z tym zastrzeżeniem, iż w okresie zaostrzenia dolegliwości powinna leczyć się w ramach zwolnień lekarskich.

Wnioskodawczyni wniosła zarzuty do opinii w/w biegłych, wnosząc o uzupełnienie przez biegłych ich opinii poprzez wypowiedzenie

się m.in. czy fakt przyjmowania przez nią leków przeciwbólowych, przeciwzapalnych i zwiotczających mięśnie szkieletowe ma znaczenie na przeprowadzone przez biegłych badania przedmiotowe, oraz czy biegli wzięli pod uwagę, iż wykonując na siłę badania wnioskodawczyni przekraczała granicę bólu bowiem była w stanie po zażyciu leków, a także wypowiedzenie się czy nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia na dzień odmowy przyznania renty oraz czy wypadek przy pracy był pośrednią lub bezpośrednią przyczyną pogorszenia stanu zdrowia wnioskodawczyni.

W uzupełniającej opinii z dnia 4 października 2016 roku biegły ortopeda – P. Ż. podniósł, iż opiniowana nie poinformowała, go o rodzaju oraz sile zażywanych przez nią leków, jednak wskazał, iż przeprowadzone przez niego badanie odbyło się

z zachowaniem wszelkich standardów, zaś przyjmowane przez nią leki pozostają bez związku z wynikiem przeprowadzonego badania fizykalnego i dla wydania opinii z zakresu ortopedii. Podniósł także, iż podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w opinii podstawowej co do pogorszenia stanu zdrowia wnioskodawczynie, wskazując, iż wszystkie wymienione w tym punkcie zarzuty odnoszą się do schorzeń neurologicznych, nie zaś ortopedycznych. Dodatkowo biegły wskazał, iż podczas sporządzania opinii uwzględnił warunki pracy wnioskodawczynie, uznając, iż ze względów ortopedycznych nie ma przeciwwskazań do wykonywania obowiązków inspektora do spraw świadczeń emerytalno-rentowych, która to praca polega na dokonywaniu formalnej i merytorycznej oceny składanych dokumentów, rozpatrywaniu wniosków i opracowywaniu decyzji, podnosząc jednocześnie, iż w przedmiotowej sprawie zachodzi konieczność ustalenia czy u wnioskodawczynie występuje niezdolność do pracy spowodowana wypadkiem przy pracy, a nie szczególnymi warunkami pracy na danym stanowisku. Co zaś tyczy się orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 29 czerwca 2015 roku, to w ocenie biegłego, było ono błędne i w tym zakresie podziela stanowisko Komisji lekarskiej ZUS.

Biegła neurolog – H. P. w uzupełniającej opinii z dnia 20 października 2016 roku wskazała, iż użyte przez nią sformułowanie „dolegliwości subiektywne” należy rozumieć jako indywidualny odbiór nieprzyjemnych odczuć, natężenie których odbierane jest w sposób indywidualnie zmienny. Próg osobniczej wrażliwości jest bowiem inny dla każdego z ludzi. U opiniowanej zaś jeszcze przed doznaniem urazem rozwijała się choroba zwyrodnieniowa, której dolegliwości narastały wraz z progresją. Dolegliwości takie są zaś składową procesy chorobowego, nie są zaś równoznaczne z automatycznym uznaniem niezdolności do pracy. W konkluzji biegła stwierdziła, że po ponownym przeanalizowaniu całości dokumentacji medycznej jak również wydanych w sprawie opinii i orzeczeń biegła w dalszym ciągu nie znajduje przesłanek do orzeczenia u wnioskodawczynie niezdolności do pracy w związku wypadkiem przy pracy.

Sąd Okręgowy, w ramach przyznanej mu swobody w ocenie dowodów poddał opinie biegłych z zakresu ortopedii – R. K. i P. Ź. i z zakresu neurologii – I. F. i H. P. weryfikacji uznając je za przekonujące i stanowiące miarodajny dowód w sprawie. Opinie te sporządzone zostały przez specjalistów z zakresu schorzenia, na które cierpi wnioskodawczynie. Biegli wydali opinie po uprzednim badaniu skarżącej oraz w oparciu o wszechstronną analizę dokumentacji lekarskiej i orzeczniczej. Zdaniem Sądu opinie te są rzetelne, fachowe i nie budzą zastrzeżeń. Biegli dokonali wnikliwej analizy stanu zdrowia wnioskodawcy pod kątem jej schorzeń, wyczerpująco i kompleksowo uzasadniając swoje stanowiska na temat zdolności skarżącej

do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wykazali, iż ze względu na schorzenia na które cierpi wnioskodawczynie nie jest ona niezdolna do pracy w związku z mającym miejsce w dniu 1 grudnia 2011 roku wypadkiem przy pracy.

Na rozprawie w dniu 21 listopada 2016 roku wnioskodawczynie złożyła pismo procesowe zawierające dalsze zarzuty do opinii biegłych, a jej pełnomocnik wniósł o powołanie biegłego rehabilitanta jednak, w ocenie Sądu, nie ma podstaw do dalszego kwestionowania opinii, czy powoływania kolejnych biegłych, tym bardziej że dotychczasowe opinie zostały wydane już przez biegłych lekarzy z zakresu schorzeń na które leczona jest wnioskodawczynie.

Nie budzi wątpliwości, że w sprawie, której przedmiotem jest prawo do świadczenia z ubezpieczenia społecznego z tytułu niezdolności do pracy, warunkująca powstanie tego prawa i będąca elementem ustaleń faktycznych ocena stopnia i rodzaju niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby zainteresowanej. O uznaniu niezdolności do pracy nie decyduje samo schorzenie, lecz stopień jego zaawansowania, który czyni ubezpieczonego częściowo lub całkowicie niezdolnym do pracy, a przypadku wnioskodawczynie także ustalenie, iż niezdolność ta pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. O istnieniu takiej niezdolności nie decyduje i nie może decydować subiektywne odczucie badanego, ale obiektywna ocena specjalistów biegłych lekarzy sądowych - w niniejszej sprawie opinie sporządzili biegli specjaliści z zakresu neurologii i ortopedii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1998 r., II UKN 466/97, wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2013 r., sygn. akt I UK 650/12). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego dowód z opinii biegłego, jak i instytutu ma szczególny charakter, mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów. W konsekwencji Sąd ma obowiązek dopuszczenia

dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności. Taka sytuacja nie zachodzi jednak w niniejszej sprawie bowiem wszystkie opinie biegłych były zgodne i nie pozostawały ze sobą w sprzeczności – opinie zostały wydane przez dwóch niezależnych od siebie biegłych lekarzy neurologów i dwóch niezależnych od siebie lekarzy z zakresu ortopedii (tak wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 1974 roku, II CR 817/73, LEX nr 7404; por także: wyrok Sądu Najwyższego z 18 lutego 1974 roku, II CR 5/74, LEX nr 7407; wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 1987 roku, II URN 228/87, LEX nr 9281).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd Okręgowy stwierdził, że A. P. jest zdolna do pracy, a ewentualna niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. Wnioskodawczyni nie spełnia więc przesłanek nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Od tego wyroku apelację wniosła wnioskodawczyni A. P. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucała błędne ustalenia faktyczne, które miały wpływ na treść wyroku, polegające na stwierdzeniu, że jest ona zdolna do pracy a ewentualna niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy, w ocenie wnioskodawczyni jeżeli istnieje niezdolność do pracy bez związku z wypadkiem to biegli powinni się w tym przedmiocie wypowiedzieć.

Wnosiła o zmianę wyroku i przyznanie prawa do renty, a ponadto wniosła o powołanie innych biegłych z listy Sądu Okręgowego w Lublinie o specjalizacjach medycyny pracy, rehabilitacji i fizjoterapii na okoliczność ustalenia jej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie

Warunkiem uzyskania prawa do renty w związku z wypadkiem zgodnie z powołanym przez Sąd Okręgowy przepisami jest istnienie niezdolności do pracy oraz jej związek z urazem doznanym w wyniku wypadku przy pracy. Wnioskodawczyni, co jest okolicznością bezsporną w dniu 1 grudnia 2011 roku idąc z aktami nagle poślizgnęła się i upadła całym ciężarem ciała na lewą stronę, uderzając głową o stojącą tam szafę. Z uwagi na ból nogi lewej łokcia lewego i kręgosłupa w godzinach wieczornych zgłosiła się do (...)na izbę przyjęć, gdzie stwierdzono skręcenie stawu skokowego lewego, stłuczenie łokcia lewego, okolicy dolnej grzbietu i miednicy (protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku (k.2 akt (...)). W związku z doznanymi w wyniku wypadku urazami lekarz orzecznik stwierdził 10 % uszczerbku na zdrowiu i wnioskodawczyni uzyskał odszkodowanie w wysokości odpowiadającej temu uszczerbkowi ustalonemu w oparciu o poz. 94 c z tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (tekst jedn. Dz.U.2013.954). Pod tą pozycją jest określony uszczerbek na zdrowiu z powodu

urazowych zespołów korzonkowych (bólowych, ruchowych, czuciowych lub mieszanych) w odcinku lędźwiowo-krzyżowym (orzeczenie lekarza orzecznik ZUS k.5 akt (...)).

Istotą sprawy w sprawie niniejszej było zatem ustalenie, czy z powodu następstw zdarzenia z dnia 1 grudnia 2011 roku - stwierdzonego przez lekarza orzecznika urazowego zespołu korzonkowego odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa wnioskodawczyni jest niezdolna do pracy.

Przy ocenie niezdolności do pracy stosownie do przepisu art.17 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 2015.1242 z późn. zm.) stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. 2017 poz.1383). Zgodnie z brzmieniem art.12 ust.1 powołanej ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W celu ustalenia, czy wnioskodawczyni

jest niezdolna do pracy w świetle przytoczonej definicji Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe z opinii dwóch zespołów biegłych sądowych lekarzy specjalistów ortopedów oraz neurologów, którzy uznali, że stopień nasilenia schorzeń wnioskodawczyni nie powoduje niezdolności do pracy. Opinie zostały wydane po przeprowadzeniu dokładnych dodatkowych badań i analizie dokumentacji medycznej, zostały w sposób bardzo szczegółowy i przekonujący uzasadnione, biegli dokładnie wyjaśnili, jakiego rodzaju ograniczenia w zdolności do pracy występują u wnioskodawczyni i dlaczego ich zdaniem nie powodują niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy. Zastrzeżenia wnioskodawczyni do wydanej opinii dotyczyły wniosków opinii, ponieważ zdaniem skarżącej nie jest ona zdolna do pracy, a stopień nasilenia jej dolegliwości został nieprawidłowo oceniony.

Wbrew stanowisku skarżącej Sąd Okręgowy nie przekroczył granicy swobodnej oceny dowodów przy uznaniu opinii za miarodajne. Opinia biegłych ortopedów i neurologów mająca zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy nie zawiera sprzeczności. Ocenie biegłych podlegał wyłącznie uszczerbek na zdrowiu doznany w wyniku urazu i następstwa stwierdzone w protokole powypadkowym, wnioskodawczyni obecnie zapomina, że uszczerbek został ustalony Wnioskodawczyni obecnie zapomina, że doznany przez nią uszczerbek został oceniony przez lekarza orzecznika w postępowaniu o jednorazowe odszkodowanie i został ustalony na stosunkowo niewysokim poziomie 10%. Tej oceny wnioskodawczyni nie kwestionowała, nie podnosiła też innych zarzutów co do rodzaju stwierdzonych następstw urazu. W postępowaniu niniejszym wnioskodawczyni usiłowała wykazać, że wszelkie dolegliwości kręgosłupa są związane z upadkiem w dniu 1 grudnia 2011 roku, zapominając, że jedynym wówczas potwierdzonym następstwem upadku był zespół korzonkowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego.

W tej sytuacji brak jest podstaw do kwestionowania zasadności stanowiska Sądu Okręgowego w przedmiocie oceny mocy dowodowej opinii biegłych specjalistów i odmowy uzupełnienia postępowania dowodowego. Skoro Sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, to nie zachodziła potrzeba żądania ponowienia lub uzupełnienia tego dowodu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPiUS 2000 nr 23, poz. 869; z dnia 6 marca 1997 r., II UKN 23/97, OSNAPiUS 1997 nr 23, poz. 476; z dnia 21 maja 1997 r., II UKN 131/97, OSNAPiUS 1998 nr 3, poz. 100; z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPiUS 1998 nr 13, poz. 408).

Zawarty w apelacji wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych lekarzy z zakresu medycyny pracy, rehabilitacji i fizjoterapii celem oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni na okoliczność jej niezdolności do pracy jest pozbawiony podstaw. Wszelkie zarzuty wnioskodawczyni do opinii skupiały się na wyolbrzymianiu dolegliwości bólowych doznanych w wypadku i wysuwania wniosków co do niemożności podjęcia jakiejkolwiek pracy w z powodu tychże dolegliwości. Schorzenia wnioskodawczyni zostały zdiagnozowane przez dotychczas wydających opinie biegłych i nie zachodziła potrzeba ponowienia postępowania dowodowego. Jeżeli Sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, to nie było potrzeby żądania ponowienia lub uzupełnienia tego dowodu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPiUS 2000 nr 23, poz. 869; z dnia 6 marca 1997 r., II UKN 23/97, OSNAPiUS 1997 nr 23, poz. 476; z dnia 21 maja 1997 r., II UKN 131/97, OSNAPiUS 1998 nr 3, poz. 100; z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPiUS 1998 nr 13, poz. 408). Z tych względów Sąd Apelacyjny oddalił wniosek o uzupełnienie postępowania dowodowego, ponieważ okoliczności dotyczące zdrowia wnioskodawczyni zostały dostatecznie wyjaśnione przez biegłych opiniujących w sprawie, a wniosek nie zawierał żadnych umotywowanych zastrzeżeń do wydanych opinii poza przedstawieniem własnego stanowiska co do następstw zdarzenia z dnia 11 grudnia 2011 roku.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela ustalenia faktyczne i argumentację prawną Sądu Okręgowego i przyjmuje za własne. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ponownego przytaczania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżąca argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważyła zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja zawiera własną ocenę stanu zdrowia i następstw wypadku odmienną od wynikającej z dokumentacji i badania przedmiotowego przeprowadzonego przez biegłych i lekarzy orzeczników.

Z tych względów i na mocy art.385 KPC Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.